

ВЪЛШЕБНАТА БЪЧВА

Японска приказка

Единъ селянинъ, като оралъ на нивата си, изоралъ една бѣчва. Закаралъ я вѣжши и накаралъ жена си да я почисти. Жената взела четка и почнала да чисти бѣчвата. Щомъ почнала да чисти съ четката отвѣтре бѣчвата, тя се напълнила съ четки. Колкото и да вадѣла, все нови и нови четки се явявали. Мжжѣтъ продавалъ четките, и цѣлото семейство се прехранвало доволно.

Единъ день мжжѣтъ изгървалъ жълтица въ бѣчвата. Изведнажъ четките изчезнали, и цѣлата бѣчва се изпълнила съ жълтици. Семейството забогатѣло. Вадѣли си жълтици, колкото си искать.

Стопанинѣтъ ималъ старъ баша, който не можелъ нищо да работи. Оставили го при бѣчвата да вади жълтици. Но той лесно се изморявалъ. Затова синѣтъ често му казвалъ:

— На тебе оставихме най-леката работа, и пакъ не я вършишъ, както трѣбва. Ленивъ си станалъ на стари години! Трѣбва непрекъснато да вадишъ жълтици.

Докривѣло много на стареца, но нѣмало шо [да стори. Почналъ да вади безъ почивка жълтици.

Единъ день, както се навеждалъ надъ бѣчвата да вади жълтици, силитѣ му го напустили, прелошало му, и той падналъ мъртъвъ въ бѣчвата. Изведнажъ паритѣ изчезнали, и бѣчвата се напълнила съ умрѣли стари. Стопанинѣтъ трѣбвало да погребее всички мъртави; единъ като погребее, други се явявалъ. Той погребвалъ, погребвалъ, докато свършилъ всички жълтици, които билъ извадилъ отъ бѣчвата. Щомъ се свършили паритѣ, бѣчвата се строшила, и селянинѣтъ си останалъ пакъ беденъ, като преди.

— Ехъ, отървахъ се най-после! — рекълъ селянинѣтъ. — Сега съмъ си беденъ, но съмъ си спокоенъ. Пакъ ще се трудя, защото само каквото се спечели съ трудъ, то е истинско богатство, което носи истинска радостъ за честния работникъ.

ЛИСИЦА И ТИГЪРЪ

Лисица срещнала тигъръ.

— Стой, Лисо! Имамъ здрави зъби и остри нокти. Ще те изямъ!

Лисицата рекла:

— Не ме изядай, господарю. Ти си силенъ и могъщъ. Но и азъ не падамъ по-долу. Тръгни съ мене. Азъ ще вървя напредъ, ти — следъ мене. Като срещнемъ хора, ако избѣгатъ отъ мене, нѣма да ме изядешъ. Ако не се уплашатъ, ще ме излапашъ.

— Добре, — съгласилъ се тигърѣтъ.

Лисицата го повела къмъ едно малко село. Тя тръгна напредъ, а тигърѣтъ — следъ нея. Селянитѣ, щомъ видѣли тигѣра, избѣгали.

— Видѣ ли, господарю? Хората избѣгаха отъ мене.

— Видѣхъ, Лисо.

— Сбогомъ!

— Иди си съ здраве!

Като отминала доста, лисицата извикала:

— Хората се уплашиха отъ тебе, а не отъ мене. Но ти не можа да разберешъ. Знай, че ти си силенъ съ зъбитѣ и съ ноктитѣ си, а азъ успѣвамъ съ ума си.

Ранъ-Босилекъ

ДѢДО И ВЛУЦИ

Както дѣдо Спасъ обича, вънъ на слънце се припича. Ето внучката му Анка, веселата добруджанка, му подава бѣла пита:

— На, вземи си, азъ съмъ сита!

Дѣдо хапва и се смѣй:

— Брей че сладка пита, брей!

После Петъръ иде втори

съ любеница и говори:

— На ханни си и отъ мене, чудно сладка и студена!

Дѣдо хапва и се смѣй:

— Брей че сладка диня, брей!

Ето че пристига тукъ охридчанче — трети внукъ.

Той гъдулката му дава:

— Дѣдо, хайде посвири ни на хорце, развесели ни!

Веселба тогазъ настава.

Дѣдо свири и си пѣй:

— Кой е като мене, брей, съсъ такива внуци славни сто години се живѣе!

Лжчезаръ Станчевъ

ОРЕЛЪ, РАКЪ И ЩУКА

съвременна басня

Орелъ, ракъ и щука, не зная по каква сполука, били впрегнати въ една кола.

Орелѣтъ якъ, крилагъ, теглилъ напредъ. Ракѣтъ теглилъ съ усилие назадъ. Щуката, като всѣка риба на сухо, мѣтала се насамъ-натамъ, но безполезно.

Какво станало съ колата?

Разбира се, Орелѣтъ я опотеглилъ самъ и отвлѣкълъ щуката и рака.

Елиъ Пелинъ

И ТЪЙ МОЖЕ

Провикналъ се срѣдъ панаира Пѣйчо Сладкодумкинъ:

— Не остана! Не остана! Прахъ за дървеници! Прахъ за дървеници!

Трупатъ се хора. Питатъ го:

— Кажи, бай Пѣйчо, какъ се употребя твоето лѣкарство?

— Много просто, — отговаря Пѣйчо. — Хваща се дървеницата. Слага ѝ се прахъ въ устата. И свършено.

Единъ купувачъ се обажда:

— Не може ли, като се хване дървеницата, и съ ржка да се смаже?

— И тѣй може! И тѣй може! — вика бае Пѣйчо. — Прахѣтъ си е чудо! Изтрѣбва ги и безъ да се сложи!

